Ao. 1856. No. 43.

Dingsdag 8 April.

SURINAAMSCHE COURANT EN GOUVERNEMENTS ADVERTENTIE BLAD.

Gouvernements - Secretarie.

Paramaribo, den 4 April 1856.

Namens den Heer Gouverneur wordt hiermede bekend gemaakt, dat de prijs van het *Vleesch* over het 2e. kwartaal d. j. vastgesteld is als volgt:

Het *Rundvleesch* op 43 cent het ℔.
» *Schapenvleesch* » 43 » » »
» *Varkensvleesch* » 32 » » »

Wordende alzoo al de Vleeschhouwers gelast zich daarnaar te gedragen.

De waarnemende Gouvernements-Secretaris,
E. A. VAN EMDEN.

Gouvernements - Secretarie.

Aanzoek voor Vrijgeving.

1856.

7 April. Van de slaven: *Cesar*, geboren in 1815, waarvan de moeder onbekend is, *Apollo*, geboren in 1816, waarvan de moeder onbekend is, *Julia*, geboren in 1839, dochter van *Maria Thomas*, geboren in 1841 en *Anton*, geboren in 1844, kinderen van *Genie*, *Truitje*, geboren in 1843 en *Amelia* geboren in 1846, kinderen van *Phibie*, — allen toebehoorende aan G. C. B. Weissenbruch (nu boedel).

» » Van het slavenkind *Julius*, geboren in 1853, zoon van *Coquette*, toebehoorende aan Plantaadje *Geijersvlijt*, divisie *Para*.

» » Van de slavin *Antje*, geboren in 1831, dochter van *Zwaantje*, toebehoorende aan F. van K. van Heijnen.

De waarnemende Gouvernements Secretaris,
E. A. VAN EMDEN.

Eerste afkondiging.

Gouvernements - Secretarie.

Paramaribo, den 7 April 1856.

(4481) Ten verzoeke van Mejufvrouw Susanna Eliza Tull, wordt van haar voorgenomen vertrek uit de kolonie aankondiging gedaan.

De waarnemende Gouvernements-Secretaris
E. A. VAN EMDEN.

Burgerlijke Stand.

Paramaribo, den 6 April 1856.

Op den 28 Maart 1856 zijn in ondertrouw opgenomen:

François Phileman Bouguenon, weduwenaar van Francina Johanna Apolonia Lette
en
Christina Henrica Reijkep, zich noemende en schrijvende: Hendrina Christina Antonetta Reijke.

Karel Ammon
en
Jacoba Eva Ammon.

Het Land George
en
Wilhelmina de Wijk.

De Adjunct Ambtenaar van den Burgerlijken Stand
A. F. VAN AMSON.

Tweede afkondiging.

POLITIE.

Gedurende de afgeloopene week is bij de Politie opgaaf gedaan, dat zich uit de stad en hare omstreken hebben verwijderd:

1o. De slavin *Antoinetta*, aankomende L. E. Lawrence.

2o. De slavenjongen *Babij*, aankomende Johanna Barkhuijzen.

en 3o. De slavin *Sina*, aankomende E. van Mac Intosh.

Terwijl sedert 1e Maart ll. als afwezig zijn opgegeven:

1o. De slaaf *Charles*, aankomende de weduwe S. J. L. Monist geb. Gomperts.

en 2o. De slaaf *Lucas*, aankomende J. Lijon.

Elk en een iegelijk wordt ernstig aangemaand, om voorzeide slaven niet op te houden, te huisvesten, of voor zich te doen arbeiden, daar men zich door zoodanige handelwijze zou blootstellen aan de straffen bij de Publicatie van 5 Februarij 1834, G. B. No. 1, vastgesteld.

Paramaribo, den 4 April 1856.

De Procureur Generaal,
J. Æ. LISMAN.

De COMMISSIE *tot regeling der belasting wegens Quota van Suiker Plantagien en Houtgronden*, brengt ter kennis van de belanghebbenden, dat zij tot het aannemen en beoordeelen der aangifte en verdere bewijsstukken, voorgeschreven bij art. 5 der Publicatie van 4 September 1854 G. B. No. 9, behalve de vroeger geannonceerde, nog eene vergadering zal houden op Dingsdag den 22sten dezer maand.

Paramaribo, den 7 April 1856.

De Commissie voornoemd,
A. WILLDEBOER,
waarn. Administrateur van Financien, Voorzitter.

Hijpotheek.

(4477) Den 7den April 1856. J. H. C. Wolff, 1e. hijpotheek ten behoeve Weesmeester dezer kolonie, voor diverse minderjarigen, te vestigen op de Huizen en Erven, het 1e. aan den *Waterkant* N. W. La. A No. 174, O. W. La. A No. 76 en het 2e. aan de *Soldaten straat*, N. W. La. B No. 30, O. W. La. D No. 64.

Paramaribo, den 7 April 1856.

De Griffier bij het Geregtshof,
MARTINI VAN GEFFEN.

De BEHEERDER der Gouvernements-Plantage *Catharina Sophia*, zal onder de nadere goedkeuring van Zijne Excellentie den Heer Gouverneur, tegen *medio* Junij e. k., den juisten dag en datum nader te bepalen, bij inschrijving verkoopen:

200 à 250 VATEN SUIKER,
40 » 50 PUNCHEONS RUM.

De voorwaarden van den verkoop zullen tegen een nader te bepalen tijdstip ter inzage liggen voor gegadigden ten kantore van gemelden Beheerder.

Paramaribo, den 3 April 1856.

De Beheerder voornoemd,
WM. HUMPHREIJS.

VERKOOP BIJ EXECUTIE,

ten overstaan van den Griffier bij het Collegie van Kleine Zaken:

Van de Slaven *Albertina*, *Alexander*, en *Plantina*, aankomende A. Gross.

Deze Executive Verkooping zal plaats vinden op Woensdag den *negenden* dezer, des voormiddags ten *negen* ure, voor het lokaal alwaar het Collegie voormeld vergadert.

Het Procés-Verbaal van arrest of inbeslagneming ligt ter *visie* ter Griffie van het Collegie voormeld.

Paramaribo, den 7 April 1856.

De Deurwaarder bij het Collegie van Kleine Zaken,
(4310) ABM. FERNANDES JR.

SEQUESTERS

der onderstaande Plantaadjen bieden bij inschrijving tegen *Kontante Betaling* te koop aan:

Van Plantaadje *Caledonia*,
32 BALEN KAKAO.

Van Plantaadje *Concordia*,
27 DITO DITO.

liggende ter Landswaag.

De inschrijvings-billetten zullen ter Griffie van het Geregtshof tot Woensdag den 9n.

dezer, des morgens ten *negen* ure aangenomen en aldaar geopend worden ten overstaan van den Heer gecommitteerde tot de zaken van Curatele en Sequestratie.

Het hoogste bod goedgekeurd wordende, zal de *Kakao*, onmiddellijk na de toewijzing, in ontvang moeten genomen en voor elke ledige baal *f* 1,10 gerestitueerd worden. (4508)

Paramaribo, den 7 April 1856.

Het geschil tusschen Rusland en Zweden.

Te dezen aanzien wordt het volgende gemeld:

In de Noorweegsche provincie Finmark, en in het eertijds Zweedsche, thans Russische Finland, leeft een min talrijk nomadenvolk, hetwelk men in Zweden en Finland Laplanders, in Noorwegen Finlanders noemt. Zijn eenige rijkdom niet alleen, zijn eenig bron van bestaan schier is het rendier. Zal het echter bestaan met zijne kudden, dan moet in den zomer de Finlandsche Laplander naar Noorwegen, en gedurende den winter de Noorweegsche Finlander naar Finland verhuizen; deze vindt gedurende den winter in Noorwegen, gene gedurende den zomer in Finland zijne weideplaatsen. Zoo is het van oudsher geweest, en het grensregelings-traktaat, hetwelk in 1751 de toenmalige landsheeren, Zweden en Denemarken sloten, en hetwelk tot den jongsten tijd toe, ook nadat Noorwegen aan Zweden en Finland aan Rusland overging, den grondslag der betrekking uitmaakte, heeft dezen staat van zaken bloot gehandhaafd. Een dergelijke nomadenstam leeft in de zoogenaamde Fälleds-districten, op de grenzen tusschen het Noorweegsche Finmark en het Russische gouvernement Archangel. Deze districten behoorden vroeger aan Rusland en Noorwegen gemeenschappelijk, doch bij het verdrag van 14 Mei 1826 werden zij gedeeld, en slechts ten gunste der sedert Russisch geworden Laplanders hun nog voor zes jaren het regt der visscherij op de Noorweegsche kusten toegestaan, tot een protocol van 18 Augustus 1834 het formeel ophief.

Naar de traktaten bestond dus sints nog het wederzijdsch „gebruik van land en strand voor hen en hunne dieren" voor de Finlandsche en Noorweegsche Laplanders op de grenzen van Finland en Noorwegen, en had het vischregt der Russische Laplanders in de Falleds-districten opgehouden.

Doch Rusland begon den wensch te kennen te geven, dat er eene herziening van het traktaat van 1751 plaats had. In 1836 kwamen inderdaad twee Noorweegsche en twee Finlandsche commissarissen daartoe te Abo bijeen, later in 1841 nogmaals te Petersburg, maar de onderhandelingen mislukten telkens doordien Noorwegen de voorstellen van Rusland te onbepaald en dubbelzinnig vond. De zaak bleef zoals zij was. Dan in de volgende jaren begon Rusland bezwaren te maken omtrent de uitvoering van het verdrag van 1751, onder anderen deswege, dat de Noorweegsche regering de verhuizing naar Noorwegen toeliet alvorens de belastingen aan de Russische kroon betaald waren. Rusland dreigde eindelijk, als zijne bezwaren niet opgeheven werden, met eene afsluiting zijner grenzen. Van de Noorweegsche zijde werden insgelijks bedenkingen voorgedragen. Toen kwam Rusland met den eisch voor den dag, dat aan de Russische Laplanders het regt zou toegestaan worden om zich op zee te begeven, ten einde aldaar jagt en visscherij uit te oefenen, te welken einde zij ook het regt zouden hebben om zich niet alleen van de noodige gereedschappen te voorzien, maar ook bestendige nederlaagplaatsen op te rigten, waar deze gereedschappen onder eigen opzigt gedurende den winter konden bewaard worden. Vervolgens werd deze eisch aangevuld met de bepaling, dat de Noorweegsche regering op de zuidelijke kust van het Waranger-Tjord een grondgebied lang 2½ werst en breed 1 werst zou aanwijzen, waar de Finlandsche inwoners het regt zouden hebben, huizen voor eigen gebruik en magazijnen ter bewaring hunner booten en gereedschappen te bouwen, en waar eenigen hunner gedurende den winter zouden kunnen blijven.

Dat was duidelijk genoeg voor het begin. Het gold in den grond een afstand van gebied van eenen nimmer bevriezenden zeeboezem van Noorwegen. De Noorweegsche commissarissen wezen het voorstel af. Rusland bield vol en in September 1852 volgde van diens zijde de gedreigde afsluiting der grenzen op den Noorweegschen kant. Nadere onderhandelingen werden in volgende jaren voorgesteld, doch wijl telkens de Russische commissarissen wegbleven is sedert de gansche zaak blijven rusten.

Iets nieuws over China.

(*Vervolg van ons No. 37.*)

Verwoestingen door gebrek en ziekte aangerigt.

Er is welligt geen gedeelt der wereld, waar de sterfte grooter en vernielender is, dan in China, waar ze gapingen in de bevolking veroorzaakt, die door geene gewone middelen aangevuld kunnen worden. Zeer velen sterven letterlijk uit gebrek aan levensmiddelen; — overstroomingen vernielen steden dorpen met al hunne inwoners; — het zou moeijelijk zijn, de levens te tellen, welke door de tornados en stormen verloren gaan, die de kusten van China teisteren en waardoor schuiten en jonken soms met honderden en duizenden tegelijk te gronde gaan. De laatste burgeroorlogen in China moeten reeds aan millioenen menschen het leven gekost hebben. Het is verschrikkelijk te hooren, hoevele menschen alleen door de hand van den beul omkomen. Op het oogenblik, dat ik schrijf, zegt men, dat 4 a 500 slagtoffers dagelijks openlijk teregtgesteld worden, alleen in de provincie Kwang-tung. Men ontziet het leven in het geheel niet, daar er geene behoefte aan menschen bestaat. Om een lijk bekommert men zich zoo weinig, dat men het soms niet de moeite waard acht, het van de plek te verwijderen, waar het op de oppervlakte der aarde ligt te rotten. Ik heb dikwijls een lijk onder de tafel, waaraan eene partij spelers zaten, zien liggen; — ik heb meer dan eens over een lijk heen moeten stappen, dat op den drempel van eene woning was blijven liggen. In vele oorden van China zijn er torens van baksteen, of van gewonen steen, waarin tandelooze kinderen, — voornamelijk van het vrouwelijk geslacht, — door hunne ouders geworpen worden, door een gat tot dat doel in den muur opengelaten.

Kindermoord.

Er heerschen vele verschillende denkbeelden omtrent de algemeenheid van den kindermoord in China, maar het is buiten kijf, dat die in vele gewesten dagelijksch is. Een der meest welsprekende Chinesche schrijvers, die tegen dit gebruik te velde getrokken is, Kwei-Chung-Tung, verklaart dat hij bepaaldelijk bezield is door den „God der letterkunde" om het Chinesche volk aan te sporen zich van deze onmenschelijke gewoonte te onthouden, en houdt vol, dat de God zijn huis met eere overladen, en hem letterkundige afstammelingen geschonken had, om hem daarvoor te beloonen. Evenwel waagt hij nauwelijks meer, dan te verklaren, dat het slecht is van diegenen, die de middelen hebben om ze groot te brengen, om hunne vrouwelijke kinderen van het leven te berooven, en eenige zijner argumenten luiden zeer vreemd in onze ooren.

„Onze dochters te dooden," zegt hij, „is oorlog te voeren tegen de harmonie van den hemel" (wat het gelijke aantal van beide geslachten betreft); „hoe meer dochters gij doodt, hoe meer dochters zult gij ook krijgen; en men heeft nooit gezien, dat het vermoorden van dochters, de geboorte van zonen ten gevolge had." Hij houdt het ook voor verkieslijker om de kinderen op den straatweg neder te leggen en aan hun lot over te laten, dan om ze te verdrinken, en voegt er bij, „dat men voorbeelden kent, dat kinderen aldus verlaten, door tijgers gezoogd en opgevoed werden." „Waar zouden wij zelven zijn," zegt hij verder, „als men onze grootmoeders en moeders in hare kindschheid verdronken had?" En daarop haalt hij twee voorbeelden aan van moeders die bestraft werden omdat zij hare kinderen gedood hadden; — de eene door eene bloedroode slang, die zich op haar been vestigde, de andere daardoor, dat hare handen en voeten in de gespleten hoeve van eene koe veranderd werden.

Vader Rika vertelt, dat de Jezuiten jaarlijks alleen te Peking niet minder dan drieduizend verlaten kinderen doopten. Ik zelf heb vijvers gezien waarin men gewoon is de vrouwelijke kinderen te werpen, wier lijken op het water ronddreven.

Het verlangen naar Kinderen.

De gewoonten van het volk, — zijne overleveringen, — de leerstellingen van de geleerden, — alles dient om de zucht naar afstammelingen zeer te verhoogen. Iemand, die kinderloos blijft, wordt als ongelukkig, zoo niet onteerd beschouwd. De Chinesche wijsgeeren stellen het als eene vaste wet, dat als eene vrouw geene kinderen aan haar man schenkt, zij verpligt is, om hem op alle mogelijke wijze aan te moedigen een bijzit te nemen, door wier kroost zijn naam bewaard mag worden, en die zorgen zal, dat als hij sterft, behoorlijke eerbewijzen aan zijn schim bewezen worden. Een der meest geliefkoosde Chinesche schrijvers zegt te dezen opzigte: „Er zijn vrouwen in de wereld, die nooit zelve jongens of meisjes geboren hebbende, haar man beletten, zelfs als hij veertig jaren oud is, om een bijzit of eene geliefde te nemen, alleen met het doel om zijn geslacht voort te planten. Zij zien met leede en ijverzuchtige oogen op eene zoodanige vrouw neder. Helaas, weet gij niet, hoe snel de tijd vervliegt? Hoe gij ook de maanden en jaren rekt, zij vliegen als pijlen, en als de krachten en het jeugdige vuur van uw man verspild zijn, — dan zal hij inderdaad nooit vader worden, en gij, zijne vrouw, zult de offeranden aan de voorouders doen ophouden, en gij zult zijn stam afgesneden hebben? — en dan zal het berouw, hoewel gij het op honderderlei wijzen aan den dag legt, te laat komen. Zijn aardsch ligchaam zal sterven; — zijn vermogen, dat gij, echtelieden, hebt zoeken bijeen te houden, zal niet op zijne kinderen komen, maar een twistappel worden van vele bloedverwanten en betrekkingen, en gij zult niet één persoon benadeeld hebben, — niet alleen uw man, maar ook u zelve; — want, wie zal voor uwe lijkkist en voor uwe graftombe zorgen? Helaas! Uwe kinderlooze geesten zullen de lange nachten in tranen doorzuchten! Het is droevig aan zoo iets te denken. Er zijn ook eenige vrouwen, die wel hare jaloerschheid bedwingen, en er in toestemmen

dat hunne echtgenooten bijzitten nemen; — maar zij doen dat op eene onedelmoedige wijze, alsof zij zijn dronken en zuur aten; — zij zoeken twist met den man, omdat zij zijne bijzit haten; — er is geen vrede in huis. Maar ik smeek u, dat gij u gedraagt als voorzigtige en deugdzame vrouwen! Zoo gij zelve geene kinderen hebt, zorgt eerlijk en onbevreesd daarvoor, dat gij eene bijzit voor uw man vindt. Zoo zij hem kinderen schenkt, zal hij het aan u te danken hebben, dat de slagaders van den stam zijner voorouders niet afgesneden zijn; — *zijne* kinderen zullen u als *hunne* moeder eeren; — en zal dit u niet troosten? Geeft u niet over aan den kwaadwilligen nijd van eene boosaardige vrouw! Bereid u niets bitters, dat gij zelve zult moeten opdrinken!"

De Polygamie.

Over het algemeen echter, stemt de vrouw er gaarne in toe, om zoo vele bijzitten in het huis toe te laten als de man maar onderhouden kan, daar zij een onbetwist gezag over haar uitoefent, en het kind van de bijzit verpligt is, om de eerste vrouw boven zijne eigene moeder te eeren. De Chinezen beschrijven door de beeldspraak alle mogelijke huisselijke betrekkingen en zeggen, dat even als de man en vrouw de zon en maan voorstellen, de bijzitten en de kinderen, de planeten en de sterren zijn van den huisselijken hemel."

Men heeft ook dikwijls te regt opgemerkt, dat hoewel men de Chinezen van zinnelijkheid beschuldigen kan, men toch bij hen geene der vergoodingen van de grove zinnelijke driften vindt, zoo als men in de klassieke mythologie, en bij vele Oostersche godsdiensten aantreft. Verhalen van de liefdes-avonturen van hunne goden en helden komen ook zelden voor in hunne historische overleveringen. De kleeding en de gewoonten der Chinesche vrouwen zijn altijd zedig, en over het algemeen moet men bekennen, dat hunne maatschappelijke inrigtingen geschikt zijn om de vermeerdering van het menschelijke ras te bevorderen. De huisselijkheid is zeer groot. De ouders houden over het algemeen zeer veel van hunne kinderen en zijn trotsch op hen, en de kinderen, van hun kant, gehoorzamen den ouders. Orde is, inderdaad, de eerste wet van Confucius; gezag en onderwerping zijn het toppunt en de basis van de maatschappelijke pyramide.

Het gevoel van oneer, dat zich hecht aan het uitsterven eener familie uit gebrek aan kinderen, door wie de reeds van voorouderlijke plegtigheden, — door sommigen godsdienstige pligten genoemd, — vereeuwigd moeten worden, beperkt zich volstrekt niet tot de meer aanzienlijke standen in China. Eene onzer vrouwelijke dienstboden, — eene Christin, in naam, — drukte den vurigen wensch uit, dat haar man, gedurende hare afwezigheid van huis, eene andere vrouw zou nemen, en scheen er over verwonderd te zijn, dat iemand iets onbehoorlijks in zulk eene schikking zou zien.

Het Huwelijk.

De huwelijken der kinderen, zijn een der gewigtigste zaken in de familie. Naauwelijks is een kind geboren in de hoogere standen, of de kwestie van zijn huwelijk in lateren leeftijd, wordt op het tapijt gebragt. Er bestaat een talrijk korps van huwelijkmakers van beroep, die alle voorbeschikkingen maken, het bedrag van de huwelijksgift regelen, geschillen bijleggen, en het voor en het tegen van voorgenomen huwelijken wikken en wegen. Daar er geene erfelijke eerbewijzen in China bestaan, — behalve die, welke terugrekenen van den beroemden zoon op den vader, den grootvader en de geheele reeks van voorouders die geadeld kan worden door het letterkundig, of krijgshaftig genie, van een afstammeling, kent men het onderscheid van *Kaste* niet, en een gelukkige student van de laagste afkomst zou volstrekt geen ongepaste echtgenoot worden, voor het rijkste en aanzienlijkste meisje uit de stad. De strenge wetten, welke huwelijken tusschen bloedverwanten verbieden, — men mag echter de zuster zijner overledene vrouw huwen, — strekken daartoe, om de huwelijken vruchtbaar te maken en om een gezond ras van kinderen te doen geboren worden. Zoo streng zijn de bepalingen tegen huwelijken onder bloedverwanten, dat een man en vrouw alleen van denzelfden familienaam niet te zamen huwen mogen.

Soldaten en matrozen mogen altijd trouwen. Het komt mij ook voor, dat door de menigte van mannelijke landverhuizers, door de grootere sterfte, — uit allerlei oorzaken — onder de mannen dan onder de vrouwen, het getal vrouwen betrekkelijk zoo veel grooter is dan dat der mannen, dat eerstgenoemden niet naar waarde geteld worden. Evenwel, op dit punt, even als op alle andere, ontbreekt het nog aan naauwkeurige statistieke opgaven in China.

Er zijn echter zeker betrekkelijk zeer weinige ongehuwde menschen in dat land. Iedereen schijnt het zich tot eene hoofdzaak te maken, om huwelijken te stichten, en verlovingen en dergelijke feesten houden niet minder de oude dan de jonge lui onophoudelijk bezig. Het sluiten van een echt is ook de hoofdgebeurtenis in het leven van een Chinees, en vordert meer voorloopige onderhandelingen, meer plegtigheden, meer brieven en meer plegtige en geschrevene contracten, dan in eenig ander gedeelte der wereld.

Een dringend woord over Levensmiddelen.

(*Uit de Economist.*)

Er is in Engeland reeds sedert lang een kreet opgegaan, dat de Regering toch zorge dat er jaarlijks, door eene naauwkeurige statistiek van den oogst, aan het geheele volk, en voornamelijk aan den handel, bekend gemaakt worde hoe groot de opbrengst geweest is, ten einde men zijne maatregelen zou kunnen nemen, om in het te kort door aanvoeren van buiten 's lands tijdig te voorzien. Onmisbaar mag die statistiek genoemd worden; getuige de felle strijd reeds nu gevoerd tusschen de eerste landhuishoudkundigen, statistici en kooplui in de Engelsche dagbladen, over het vermoedelijk te kort van den laatsten oogst, waarin buitenlandsche toevoeren moeten voorzien om gebrek te voorkomen. — De Heer Caird meent dat 100 000 last graan en peulvruchten van buiten aangevoerd, Groot Brittanje tot den volgenden oogst zullen redden, de heeren Sturge, Buckland, Hubbock, Taylor en Bright, ook de *Marklane Express* rekenen daarentegen dat er zesmaal meer zal noodig zijn, zoo er geen gebrek en een stand van prijzen ontstaan zal, zoo hoog, dat de arbeidende klasse onmogelijk voedsel zal kunnen koopen.

Waarlijk, de zaak is zoo gewigtig, dat ze wel allerwege behartiging verdient, vooral bij den reeds zoo drukkenden stand der prijzen van alle levensmiddelen; en behartigenswaard zijn de wenken, die deze mannen aan het Engelsche volk geven, ook voor ons Nederlanders.

Hun raad komt hierop neder. Gedurende deze eeuw is er nooit een tijd geweest dat de voorraden van granen in verhouding tot de behoefte allerwege zoo gering waren als nu, zoodat zelfs hoogere prijzen geene groote toevoeren kunnen te voorschijn roepen. De meest mogelijke spaarzaamheid in het gebruik van meel is dus dringend aan rijk en arm aan te bevelen, en de grooten mogen daarin aan de minderen wel het voorbeeld geven. Men legge er zich op toe zoo veel mogelijk rijst en maïs te gebruiken in plaats van tarwemeel, of wel daarmede te vermengen, hetgeen zoowel in brood als op andere wijzen uitnemend geschieden kan, opdat toch veel granen bespaard worden om in de behoeften der vele maanden die nog verloopen moeten vóór den volgenden oogst te voorzien, waartoe bij een gewoon verbruik de tegenwoordige voorraden niet toereiken.

Men neme deze wenken ter harte, een ieder in zijn eigen kring. Gebrek aan het noodige voedsel, door een misgewas in de groote productielanden, kan alleen voorkomen worden door een minder en zuiniger verbruik. Hooge prijzen hebben onvermijdelijk het minder verbruik ten gevolge, maar die besparing is ten koste der voeding van de arbeidende klasse; wil de betere klasse nu dien druk verligten, een spaarzaam gebruik, ook van hare zijde, zal daartoe veel bijdragen.

Hoe gelukkig dat ons vaderland de vruchten zal plukken van den heilzamen en nog bij lange na niet genoeg gewaardeerden maatregel van de afschaffing van den gemaalaccijns. Juist te midden van den druk der hooge prijzen zal die ontheffing der mindere klasse het meest ten goede komen. De steden zijn door die opheffing van 's lands wege gelukkig genoodzaakt geworden denzelfden weg te volgen, en zoo zal men over weinige dagen vrijelijk tarwe, rogge, garst, maïs en rijst, met en bij, en onder elkander kunnen gebruiken, naar mate dat een ieder goeddunkt.

Moge nu ook de maïs beginnen eene rol ten onzent te spelen, en mogen de bestuurders van liefdadige inrigtingen een begin maken om dit hier te lande nog zoo weinig bekend artikel in gebruik te brengen. Wanneer zij het in plaats van brood of boekweiten-grutten uitdeelen, wordt het dadelijk bekend, en door het *geven* in den winter, zullen zij in even vele dagen den weg voor dit artikel banen, als het in den zomer, wanneer de minvermogenden hun eigen voedsel *koopen*, vele maanden zou duren. Van Londen en Liverpool kunnen zij nog vóór den winter toevoeren bekomen; mogten zij zich daarvan nog bedienen, en erkennen, dat het tot hunne roeping, ja, tot hun pligt behoort, om juist nu gebruik te maken van de uitmuntende gelegenheid, ten einde een zoo heilzaam voedsel bij onze arbeidende klasse ingang te doen vinden. Tevens zoude het eene besparing zijn van den zoo kleinen voorraad van granen hier te lande, waarop een ieder het oog mag gevestigd houden.

Middel om Erwten en Boonen spoedig gaar te kooken.

Erwten en *boonen* zijn uiterst voedzame stoffen, rijk aan proteïne, en wat dat betreft, zeer geschikt om de tarwe te vervangen, — zij hebben echter dit nadeel, dat zij lang en goed moeten gekookt worden, om gemakkelijk verteerbaar en alzoo wezenlijk gezond voedsel te worden. — Van daar dat het voordeel van het proteïne-gehalte gedeeltelijk onnut wordt voor de behoeftigen, die te veel aan brandstof moeten verbruiken.

Men bevindt dan ook dikwijls dat arme huishoudens niet zoozeer op boonen en erwten gesteld zijn, en meer aardappelen, rijst of gort of andere armer voedselsoorten verkiezen.

Zij zouden er meer op gesteld zijn, indien zij wisten hoe dat bezwaar van langzame gaarwording, geheel wordt weggenomen door eene bijvoeging, bij het koken, van een weinig potasch — eene goedkoope en onschadelijke stoffe.

De proteïne-deelen van erwten en boonen zijn namelijk vervat in celletjes met een vast hulsel — is dit hulsel niet geheel opgelost, zoo zal de stof wel in de maag komen, doch niet tot voedsel van het ligchaam worden aangewend. — De bijvoeging der potasch bevordert die oplossing der cel-wanden.

Gemengde Berigten.

Een nieuwe tak van industrie heeft in den laatsten tijd in Frankrijk ruime winsten aan een pas ontdekten vernuftigen schelm bezorgd, die met de pen vlug wist omtegaan. Veinzende in de diepste ellende gedompeld en door eene opeenstapeling van rampen tot wanhoop gedreven te zijn, gaf hij in zijne brieven te kennen, dat het leven hem walgde, en dat hij op het punt stond door zelfmoord een einde aan zijne ongelukken te maken. In dezen toestand wendde hij zich tot vele der meeste beroemde mannen en vrouwen van Europa — niet om geldelijke ondersteuning, — maar alleen met de ootmoedige bede om van hen te vernemen, welke gedachten zij omtrent zulk eene wanhopige schrede koesterden? — De antwoorden, — echte autographen, — werden aan een handelaar in diergelijke kostbaarheden verkocht. — Espartero antwoordde lakoniek genoeg: „Mijnheer, ik raad u niet, een zelfmoord te begaan. De dood is een kogel, die vroeger of later in den strijd des levens ons allen treffen zal; en het betaamt ons geduldig er op te wachten."

Andere goedaardige menschen vulden bladzijden met gemoedelijke raadgevingen, met verhevene leerstellingen, met de meest overtuigende beweegredenen.

Het antwoord van *Lacordaire*, was een meesterstuk van oratorie. Hij bood zich aan den ongelukkige te ontmoeten om met hem over zijn wanhopig voornemen te spreken; en smeekte hem op de aandoenlijkste wijze om geene misdaad bij zijne rampen te voegen. — De brieven werden verkocht voor 5, — 10, — 20, — en zelfs 50 francs het stuk, volgens den roem van den schrijver.

De zaak lekte uit door de toevallige omstandigheid, dat een verzamelaar van autographen drie dezer brieven kocht. Daar hij zag, dat allen hetzelfde onderwerp behandelden, werd zijne nieuwsgierigheid opgewekt, en hij deed onderzoek bij den handelaar, die binnen weinig dagen 45 brieven over het zelfde thema, van den zelfden persoon gekocht had. De geheele collectie kostte 600 francs. Daaronder vindt men wat de verzamelaars „heerlijke staaltjes" noemen van Montalembert, van den kardinaal Antonelli, van den romanschrijver Cooper, van Xavier de Maistre, van Sophie Gay, Abd-el-Kader, Armand Marrast, Alexander Humboldt, Tony Johannot, Taglioni, Heinrich Heine, Alfred de Vigny, Rachel, Charles Dickens, Henriette Sontag, Emile Souvestre, Georges Sand, Jules Lacroix en vele anderen.

In Engeland heeft het Hoogerhuis zich bezig gehouden met de kwestie betreffende de verheffing van den baron James Parke tot den adelstand en zijne benoeming tot Pair van Engeland en levenslange lid van dat huis. Na langdurige en warme discussien is het Hoogerhuis, met eene meerderheid van 35 stemmen, tot het besluit gekomen, dat de kroon wel de bevoegdheid heeft, om personen tot den adelstand te verheffen, doch niet om iemand tot lid van het Hoogerhuis te benoemen. Ofschoon de Lords zich dus tegen het uitsluitend voorregt der kroon verzet hebben, schijnt het dat zij toch beducht zijn voor de gevolgen; en daar het doel van de kroon was, om door het verheffen tot den adelstand en het benoemen tot lid van het Hoogerhuis van zulk een uitstekend regtsgeleerde als de heer Parke, dat Huis in deszelfs wetgevende kracht te versterken, zijn de Lords overeengekomen, om alle pogingen aan te wenden, die strekken kunnen om tot eene meer krachtige ijverige en meer voldoende uitoefening van de op hetzelve rustende pligten te geraken.

Het jaar 1855 is voor den Scheepsbouw in N. Amerika een buitengewoon ongunstig jaar geweest; als reden daarvoor wordt uit New-York opgegeven: de gedeeltelijke mislukking van den graanoogst in 1854; de trapsgewijze maar toch aanhoudende inkrimping van handelszaken in het algemeen, ten gevolge van den oorlog; de vermindering van den Californischen en Australischen handel, en, niet het minst, het groote getal schepen dat in de onmiddelijk voorafgaande jaren gebouwd was, een aanbouw die de vraag naar schepen in gewone tijden verre overtrof; dit alles te zamen genomen verklaart de verlegenheid waarin de scheepsbouwers zich thans bevinden, en de verlatenheid der werven.

Tegen 108 schepen in 1854, liepen tot op 't laatst van 1855 te New-York slechts 37 schepen van stapel, als:

	1854		1855	
	Getal sch:	ton.	Getal sch.	ton.
Stoombooten	42	30,567	8	13,300
Zeilschepen	66	50,823	29	16,567
	108	81,390	37	29,867

daarentegen heerscht in Engeland thans eene zeer groote bedrijvigheid in den scheepsbouw, en de vraag naar scheepstimmerlieden op particuliere werven is groot, maar de oorzaak van die bedrijvigheid ligt voornamelijk in de uitbestedingen der regering, van kanoneerbooten en dergelijke vaartuigen, voor de Oost zee vloot.

Producten Handel.

Bij inschrijving verkocht:

Suiker. Den 7den dezer, 18 vaten van Plant. *Rustenburg*, a 10,02 cent.

Scheepvaart.

Aangekomen.

Den 4 dezer, de Eng. schoener *Trustij*, kapt. G. Anderson, van Demerarij.

Den 5den, het schip *Amicitia*, kapt. Wijgers, van Amsterdam. — Passagiers: Mevrouw de Wed. A. van Doorn en Mej. M. E. Jantke.

Idem, de Eng. schoener *Alert*, kapt. Kentich, van Demerarij.

Den 6den, het schip *Susanna*, kapt. Groenewoud, van Amsterdam.

Idem, de Fransche schoener *la belle Poule*, kapt. M. Giaimo, van Cayenne.

Uitgezeild.

Den 5 dezer, de koloniale schoener *Curaçaonaar*, kapt. L. Wildschut; naar Demerarij. — Passagier: de Heer J. C. D. Sandtmann.

Met het schip *Willem en Carel* zijn als passagiers vertrokken: de heeren C. R. Berner en dochter en C. F. O. von Ernest, mevr. B. Lyon, 2 kinderen en bediende, Mevr. Ellis en zoontje en Mevr. du Cloux en dochter.

Met de Curaçaosche schoener *Sirius*: de WelE. Gestr. Heer D. A. du Cloux, de minderj. J. G. van Wijhe en 20 Militairen.

Schepen in Lading.

NAAR AMSTERDAM.

Anna Elisabeth, kapt. Teensma, adres bij J. G. Fonseca Fz. Sluit 12 dezer.

Urania, kapt. C. J. Stapert, adres bij Gebrs. Samson. Vertrekt 30 dezer.

Texel, kapt. H. J. Hubert, adres bij Gisius en Co.

Jan Visser, kapt. Driest, adres bij M. M. Curiel.

Anna, kapt. Hilbrands, adres bij M. D. Huidekoper.

Noord Holland, kapt. F. C. Overeem, adres bij F. P. Bouguenon.

Plata, kapt. J. H. Henning, adres bij F. P. Bouguenon.

ADVERTENTIEN.

VERGADERING

van het *Muzijk-Genootschap*

DINGSDAG den 8sten April 1856, des voormiddags ten *tien* ure, boven de Waag.

De Commissarissen,
H. BIJLAART.
J. VON KÖNIGSLÖW.
(4496) A. T. KRUIJTHOFF.

H. LYON & CO.

zullen in den loop der aanstaande week bij publieke veiling doen verkoopen

de *Steenfabriek*,

gelegen aan het gedolven K a n a a l van *Saramacca*. — De inventaris en koopconditien liggen ter *visie* ten hunne pakhuize. (4489)

(4498) Over *zes* weken, den juisten dag nader te bepalen, zal door den Vendumeester J. F. FAVEREIJ publiekelijk worden verkocht:

Het **HUIS** en **ERF** aan de *groote Dwars straat*, La. E No. 193. — Zijnde hetzelve *inmiddels UIT DE HAND TE KOOP.*

Paramaribo, den 7 April 1856.
J. H. MULLER.

Aangebragt

per *Amicitia*, kapt. WIJGERS:

Versche *PROVISIEN* en *DRANKEN*,

Te bekomen bij
(4497) A. LEVI.

Vermist:

Sedert eenige dagen, een *witte* **HOND** met *zwarte vlekken aan de ooren*; zijnde een *Reu*, toebehoorende aan het schip *Urania*. — Die denzelven ter dezer Drukkerij terug bezorgt, kan op eene belooning van *f* **10** rekenen. (4495)

Paramaribo, den 7 April 1856.

Gedrukt bij **J. C. MULLER Az.**